

Επαναλαμβάνοντας συνεχώς τις ίδιες αμαρτίες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Πού είναι τα δύσκολα; Ότι μάθαμε ανάποδα. Και φανταζόμαστε τον θάνατο ζωή. Και την αμαρτία κέρδος. Και μέχρι να μάθουμε το σωστό είναι δύσκολα. Και μέχρι να το περπατήσουμε, ακόμη πιο δύσκολα. Και μέχρι να το σταθεροποιήσουμε ακόμη περισσότερο.

Γι αυτό εξομολογούμαστε πολλές φορές.

Γιατί πολλές φορές κάνουμε τα ίδια λάθη. Είναι εκείνο που λέει ο άγιος εκεί στο Γεροντικό: Πάτερ κάνω τα ίδια πράγματα, τα είπα μια φορά τα ξαναέκανα. Τα ξαναείπα, τα ξαναέκανα. Πόσες φορές θα γίνει αυτό; Του απαντά ο άγιος: μέχρι που να σε βρει ο Θεός όρθιο. Εμείς πολλές φορές από εγωισμό, ο εγωισμός χώνεται παντού, λέμε: πάλι τα ίδια θα πάω να πω; Αμάν. Θα μ' έχει βαρεθεί κι ο παπάς. Ενώ το πρόβλημα ακριβώς δεν είναι αν σε βαρέθηκε ή δεν σε βαρέθηκε ο παπάς. Το θέμα δεν είναι να ακούει νέα και εντυπωσιακά πράγματα ο παπάς. Το πρόβλημά είναι να βοηθήσει κάποιον να μάθει να περπατάει. Άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος να έχω πνευματικό.

Τι σημαίνει ότι έχω πνευματικό; Είδατε τι γίνεται στα γήπεδα. Όλοι οι αθλητές έχουν ένα προπονητή. Ο προπονητής τους βοηθάει να μάθουν σωστά το άθλημα με το οποίο ασχολούνται. Και ο πνευματικός κάθε χριστιανού ακριβώς αυτό το λόγο έχει. Κανέναν άλλο. Να τον βοηθήσει να μάθει σωστά τον τρόπο ζωής της Εκκλησίας.

Το πρόβλημα δεν είναι να έχουμε καλό πρόσωπο στον πνευματικό ή μη μας κακοχαρακτηρίσει. Δεν είναι εκεί το ζητούμενο. Η σχέση δεν είναι ανθρωποκεντρική. Δεν κάναμε έναν πνευματικό για να μας λέει μπράβο, τι καλά που τα κανες, τι καλά που τα πες, είσαι μια χαρά! Και από την άλλη, εμείς να πνιγόμαστε στην ντροπή: πως τώρα θα πάω να του πω ξανά, ξέρεις έκανα αυτό κι αυτό.

Άλλωστε όσο πιο ειλικρινείς είναι κανείς τόσο πιο γρήγορα περπατάει. Γιατί; Τι εμποδίζει το περπάτημα; Το βάρος. Είτε χοντρός είναι κανείς σαν εμένα, είτε βάρος κουβαλάει στην πλάτη, αυτό εμποδίζει το περπάτημα. Όσο κανείς εξομολογείται ειλικρινώς τόσο λιγότερο βάρος κουβαλάει στην πλάτη, άρα τόσο πιο γρήγορα περπατάει. Τα πράγματα αρμοδένονται σε μία λογική συνέχεια. Όταν τα κατανοήσουμε στην σωστή τους βάση, από κει και μετά θα τα περπατάμε μια χαρά. Ακόμα και το λάθος μας θα γίνεται αφορμή για να τοποθετηθούμε σωστότερα. Γι αυτό υπάρχει εκείνη η κουβέντα που λέει ένας παλαιός άγιος «μακάρια αμαρτία», για την αμαρτία του Αδάμ. Γιατί έγινε αφορμή, λέει εκείνος βέβαια, για να γεννηθεί ο Χριστός. Αλλά ανεξάρτητα από αυτό μερικές φορές μπορεί κανείς να κάνει ένα λάθος η μία αμαρτία και αυτό να τον μεγαλώσει. Αν το δει σωστά μπορεί να τον μεγαλώσει. Αν το δει λάθος μπορεί να κολλήσει. Και κει είναι το πρόβλημα για το οποίο δεν πρέπει κανείς να χρονίζει σε κατάσταση αμαρτίας. Γι αυτό λέει ο απόστολος Παύλος: «έως το σήμερον καλείται· μετανοήσατε ίνα μη σκληρύνει υμάς η αμαρτία». Ενώ έχετε ακόμα στα χέρια σας την σημερινή ημέρα ζωής, αλλάξτε τρόπο ζωής, λέει, για να μη σας σκληρύνει η αμαρτία και μετά είναι δύσκολες οι κινήσεις ελευθερίας.

Υπάρχει ένας άγιος, που είναι και δικός μας άγιος, έζησε στην Γαλλία, ο άγιος Μαρτίνος. Για μας είναι λιγάκι άγνωστος, αλλά δεν έχει σημασία. Αυτός, λοιπόν, ο άνθρωπος ήταν στρατιωτικός πρώτα. Είχε γίνει ένα θαύμα στη ζωή του με τον Χριστό. Τύλιξε έναν γυμνό νεκρό με την κάπα του και ο Χριστός μετά του παρουσιάστηκε φορώντας την κάπα που είχε δώσει στον γυμνό εκείνος. Αυτός, λοιπόν, αργότερα έγινε επίσκοπος στην Τουρώνη όπως λεγόταν τότε, την σημερινή Τουρ της Γαλλίας. Αυτός, λοιπόν, στα γεράματά του, όντας Δεσπότης της περιοχής, είχε την χάρη του Θεού και έκανε θαύματα. Όπως ξέρετε, έξω από τις εκκλησίες μαζεύονται ζητιάνοι. Όταν , λοιπόν, μετά την Λειτουργία έβγαινε ο Δεσπότης από τον ναό, παρουσιαζόταν το εξής απίθανο θέαμα: ένας κουτσός, μόλις συνειδητοποιούσε ότι βγαίνει ο Δεσπότης, έφευγε τρέχοντας. Οι άνθρωποι λέγανε: Μα τι στο καλό κάνει αυτός; Μόλις ο Δεσπότης πάει να βγει από την εκκλησία ο κουτσός φεύγει τρέχοντας. Κάποια, λοιπόν, μέρα οι παπάδες τον πιάσανε και του λένε: Καλά γιατί όταν βγαίνει ο Δεσπότης φεύγεις τρέχοντας. Και απαντάει αυτός: Τι λέτε; Να βγει ο Δεσπότης να με δει και να με κάνει καλά; Μετά πως θα ζητιανεύω;

Τραγωδία! Έτσι είμαστε και μεις. Μη τα ψάχνετε. Και μεις φοβόμαστε να μη μας κάνει καλά ο Χριστός και μετά θα μας λείψει η «πνευματική ζητιανιά» στην αμαρτία. Συνηθίσαμε στην κατάστασή μας και δε θέλουμε ούτε ο Χριστός να μας την αλλάξει. Βέβαια δεν είμαστε κουτσοί σαν τον ζητιάνο του αγίου Μαρτίνου,

αλλά έχουμε άλλα προβλήματα, τα οποία τα κουβαλάμε στον εσωτερικό μας χώρο και είναι ακόμα χειρότερα. Γιατί είναι πιο δύσκολα. Το να έχουμε μια εξωτερική αναπηρία είναι και έλεος καμιά φορά από τον Χριστό. Τα εσωτερικά είναι τα πιο δύσκολα.

Πηγή: iellada.gr